

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 91/2024-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti bližšie neidentifikovanej nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2024 domáha intervencie ústavného súdu v namietanej nečinnosti orgánov činných trestnom konaní, a to podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj podľa ustanovení (bližšie nešpecifikovaných, *pozn.*) v Ústave Slovenskej republiky.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako otec [REDACTED] podal 28. februára 2023 trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, odbore kriminálnej polície Prešov na [REDACTED], ktoré je vedené pod spisovou značkou v ústavnej sťažnosti neurčito a nedostatočne označenou („ČVS:ORP-/-VYS-PO-2022“). V danej veci vypovedal a predložil dostatočný dôkazný materiál. Podaniu trestného oznámenia sťažovateľa predchádzalo podanie trestného oznámenia jeho manželkou na tú istú osobu z dôvodu ublíženia na zdraví, avšak ani v tejto veci sa nekoná.

3. Sťažovateľ podal 23. apríla 2023 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sťažnosť pre nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní, aj pre zvláštny prístup v danej veci. V tomto kontexte poukázal na štyri rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní s uvedeným ich spisovej značky spolu s dátumom vydania rozhodnutia, avšak bez bližšej obsahovej špecifikácie, ako aj bez ich pripojenia k ústavnej sťažnosti s inštrukciou pre ústavný súd v znení „*naštudujte si*“.

4. Sťažovateľ taktiež podal opätovnú sťažnosť 20. septembra 2023, v ktorej nenamietal len postup orgánov činných v trestnom konaní (nečinnosť), ale aj svoje vylúčenie z procesného postavenia. Vyjadruje presvedčenie, že ako oznamovateľ trestného činu má úplne iné práva. Dosiaľ nebol postavený ani ako svedok. Spolu s podaním opätovnej sťažnosti predložil dôkazy o spáchaní označeného trestného činu, navrhol riešenia a vytkol orgánom činným v trestnom konaní ich nečinnosť v danej veci. Generálna prokuratúra (č. k. IV/1 GPt 332/23/1000-11 z 22. septembra 2023) vec postúpila Krajskej prokuratúre v Prešove, ktorá po preskúmaní veci v odpovedi pod č. k. 3 Kpt 192/23/7700-37 z 9. októbra 2023 oboznámila sťažovateľa s pochybeniami orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej veci. Od tohto momentu sa vo veci nekoná. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní je snaha túto vec odložiť ako bezpredmetnú.

5. Sťažovateľ podal 27. decembra 2023 ďalšiu sťažnosť adresovanú generálnej prokuratúre, v ktorej sumarizoval okolnosti podaného trestného oznámenia, opísal a zdôraznil praktiky a nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní.

6. Sťažovateľ poukazuje aj na minulú formu trestnej činnosti osoby označenej v trestnom oznámení, popisuje spôsob, akým táto osoba ubližuje jeho dcére, a v tejto súvislosti vyjadruje obavu o jej život.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti konštatuje, že jej podstata spočíva v subjektívnej nespokojnosti sťažovateľa s nečinnosťou orgánov činných v trestnom konaní nevybavením ním podaného trestného oznámenia. Vzhľadom na zistený rozsah nedostatkov ústavnej sťažnosti a jej neurčitosť nedokáže identifikovať základné parametre umožňujúce posúdiť splnenie procesných podmienok, ako aj prieskumných mantinelov pre ďalší postup ústavného súdu v konaní.

9. Základný dôvod predstavuje nesprávna a nedostatočná formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petitu rozhodnutia), teda presné vymedzenie toho, čo sťažovateľ žiada. Namíeta nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní (vo fáze pred začatím trestného stíhania, *pozn.*), čo je premietnuté aj v petite jeho podania v znení: „*obraciam sa na Vás, ako na najvyššiu možnú inštitúciu touto sťažnosťou pre nečinnosť OČTK a to aj podľa osobitých predpisov Zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov v ustanovení § 55 ods. 3, ale aj v ustanovení a zakotvení v Ústave SR o možnosti obrátiť sa na Vás, keď všetky ostatné orgány činné v trestnom konaní zlyhávajú*“. Takto naformulovaný petit nemôže byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu, čo ho činí nevykonateľným. Ústavnému súdu teda nie je zrejmé, o aké orgány činné v trestnom konaní ide, pretože sťažovateľ ich neoznačil v zmysle požiadaviek podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde, a to názvom spravidla vyplývajúcim zo zákona, sídlom, prípadne iným identifikačným údajom tak, aby bol jasne identifikovateľný

a nebol zameniteľný s iným subjektom. Rovnako sťažovateľ nepostupoval ani v zmysle požiadaviek podľa § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde tým, že neoznačil namietaný zásah orgánov činných v trestnom konaní (napr. konkrétnym oddelením Policajného zboru či prokuratúrou) s uvedením konkrétnej spisovej značky. Neoznačil ani základné práva a slobody podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, ktoré mali byť nečinnosťou orgánov činných v trestnom konaní porušené, a ani ich z obsahu ústavnej sťažnosti nie je možné vyvodiť. Navyše, k ústavnej sťažnosti nie sú priložené kópie rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd, tak ako to predpokladá § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. V súvislosti so splnením podmienky podľa § 123 ods. 1 písm. d) ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa obsahuje v podstatnej časti skutkovú argumentáciu, ktorou popisuje nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s dosiaľ nevybavením ním podaného trestného oznámenia, ktorá však nedosahuje ani minimálny štandard ústavnoprávnej argumentácie, aj keď ústavný súd od laického sťažovateľa neočakáva právne kvalifikované odôvodnenie.

11. Ďalší nedostatok spočíva v tom, že sťažovateľ nie je kvalifikovane právne zastúpený (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a ani nepožiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu (advokáta) v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

12. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že v danom prípade sa nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí netýka formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí (absencia zrozumiteľného petitu a konzistentného odôvodnenia). Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

13. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, a to bez predchádzajúcej výzvy podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu